

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

-

Datum 11. 1. 2012

Skupina divadla HaDi

Vaše jméno Hana Svobodová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

31

Pohlaví mužské

Studium

VŠ, MUNI

Povolání historik

- Zeptala bych se Vás, na čem jste byl naposledy v HaDi?
- Naposledy v HaDi? No, je právě už docela dýl. To bylo někdy loni na nečem, ale teďka si nevzpomenu vůbec, co to bylo. Já jsem nad tím právě přemýšlel, že do HaDi už jsem právě dlouho nějak nechodil. Že jsme tam jednu dobu nějak víc chodili. Pak jsem na to nějak pozapomněl, protože jsem hodně chodil do Husy. A taky vlastně do Mahenky, protože tam moje kamarádka dělá rekvizitářku. A proto jsem se právě loni rozhodl, že si koupím předplatný do HaDi, abych si zase trošku osvěžil. Takže teď si prostě nevzpomenu.
- Jasně dobrý. Jen jsem se chtěla zeptat právě, proč jste si koupil to předplatný.
- Je to kvůli tomu, že považuju vedle Husy na provázku, HaDi za nejlepší divadlo v Brně. A tak jsem pocítil takovou touhu se tam zase nějak navrátit.
- Jaké to bylo období, kdy jste tam tak pravidelně chodil?
- To bylo období, kdy tam třeba byla „Černá sanitka“, „Doma u Hitlerů“, pak něco od Arnošta Goldflama, což si nevzpomenu na název, ale byla to prostě takový kus o rodinných vztazích. A to mi připadá, že to bylo takový období určitý. Ale nevím, co to bylo, jestli rok 2009/2010, možná. Nějak tak. Co ještě jsem tam viděl? No...teď si nejsem jistý, jestli tam byla i ta „Marlen Dietrich“.
- „Marlen Dietrich“ měla premiéru loni v červnu. Tak ta tam určitě nebyla.
- Ta tam tenkrát nebyla.
- A jakéj máte zatím nejsilnější zážitek z HaDi?
- No, líbilo se mi to „Doma u Hitlerů“. Já kdybych viděl ten seznam názvů těch her, tak by mi to třeba docvaklo. Ale takhle. To bylo hodně dobrý. Pak se mi líbila ta „Černá sanitka“. Na popud tady toho divadla jsem si koupil i ty knížky o těch příbězích těch historek z měst. No, a co ještě. Obecně jsem si vybíral věci Arnošta Goldflama, asi. Protože ten mě zajímá a docela mě to i baví.
- Sledujete jeho tvorbu i někde jinde?
- Ani ne.
- Hraje se „Německý oběd“ v Redutě.
- No, na tom jsem byl, samozřejmě.
- Takže když je to v Brně, tak jo?
- V rámci Brna to tak zhruba sleduju co se děje. Tak ten trojlístek těch divadel. Zapomněl jsem na tu Redutu. Husa na prvním, pak je HaDi a Reduta, protože tam jsou ti herci z Husy a z HaDi. V té Redutě se to jakoby mixuje nebo mixovalo, že tam byly docela dobrý představení. A ten „Německý oběd“ ten byl úžasný. Pak teďka se chystám na tu „Europeanu“. A ještě tam bylo to úžasný, na co jsem se nedostal loni, to byl Voskovec a Werich, to bych taky rozhodně chtěl vidět. A ještě tam bylo něco, co se nám hrozně líbilo. Elementární částice, to bylo taky naprostá bomba. No a jinak v Huse se mi vždycky líbila Simona Píková a ta teď je v HaDi, tak to byl další takovej impuls, že bych ji chtěl vidět v tom HaDi.
- Měli jsme autory, herce. A sledujete třeba i tu tvorbu režisérskou?
- Zase tak nějak povrchně, obecně. Když vím, že je to od Goldflama, tak mě to zaujme, vím, že bych to chtěl vidět. Pak mám určitě... V Huse je to Morávek. V tom HaDi to zase nějak ty režiséry, kromě Goldflama, nějak nevím. A ještě asi Mikulášek, ten mívá dobrý věci. Tak asi takhle obecně tyto režiséry. Pak v Huse je to ještě Jirka Jelínek.
- Myslíte, že máte oblíbený typ divadla? Co se týče velikosti nebo žánrově?
- Tak velikost určitě. To jsem naznačil tím, co jsem říkal. Husa a HaDi. Menší scény, kde je větší kontakt jakoby s tím divákem. A co se týče jakoby třeba náplně těch her, toho tématu, tak je mi to asi jedno. Vyloženě nevyhledávám, že bych musel nějaký dramatický věci nebo komedie nebo něco podobnýho. Já myslím, že je to asi jedno. Je důležitý, aby to divadlo bylo

dobry. A co fakt nesnasim, to jsou ty velky sceny, protoze tam se to divadlo prostě nedá dobre udelat. Jako já mám zkušenost třeba z Prahy z Národního divadla. Sice to třeba bylo zajímavý... A tady v té Mahence to mě připadá dost hrozný. Jako obecně brněnské Národní divadlo, jakože Mahenka. Byl jsem na nějaké opeře, to mě ale zas tak nezajímá. Ale ta Mahenka, to je prostě katastrofa. A myslím si, že je to umocněný i tím, že člověk sedí v tom obrovským sále a nemá prostě kontakt s těma hercema a s tím co se tam děje. A to je prostě úžasný na těch malejch scénách, jako je Husa nebo HaDi.

- Jezdíte třeba i jinam do divadla? Říkal jste, že jste byl v té Praze. Tak třeba v okolí, Uherské Hradiště, Olomouc, Ostrava, to taky není daleko.
- Asi ne. Za divadlem nevyjždím vyloženě.
- Chodíte se třeba dívat na hostovačky? Když je něco tady v Brně.
- Občas. To jsem byl na Stadionu na něčem. Ale jakoby výjimečně. Já zas nejsem takovej fajnšmekr divadelní nebo tak. Prostě to беру jako součást té kultury. Jednou za čas na něco zajít, nebo když mě něco zajímá. Stejně tak zajdu do kina nebo na koncert, tak stejně tak chodíme do divadel. Že bych musel sledovat nejnovější tvorbu v Praze nebo vyjždět za někým, takhle nějak to ne. Když jsou tady třeba Cimrmani nebo když tady byla Bára Hrzánová s „Hrdým Budžesem“ nebo když přijedou Sklepáci. Tak to jsou takové věci, který si třeba někdy dopřeju, jednou za čas. Ale že bych vyloženě to nějak vyhledával. Ale měl jsem ještě určitý období v Huse, kdy oni jednu dobu nabízeli zlevněný lístky na ty představení a to byl ten „Rok kobry“ toho Dostojevského. A to jsem vlastně viděl všechno, něco i dvakrát. Tak to bylo zlatý období. To už je taky dlouho, to byl rok 2007/2008. To jsem taky docela chodil. No a v té Huse jsem viděl v té dřívější době všechny ty zásadnější Morávkovi věci.
- Jaké procento z Vašich kulturních aktivit má divadlo? Nebo máte vše vyvážený, nebo čemu třeba dáváte přednost v té kultuře tady v Brně?
- Já myslím, že je to tak vyvážený. Podle toho co přichází pod ruku. Když mě zajímá nějaká skupina, která má tady koncert, tak na ni jdu. Není to, že bych dodržoval nějaký rituál. Třeba, že bych jednou měsíčně šel na koncert nebo do divadla nebo jednou měsíčně do kina. To asi ne. Taky to vyplývá z toho, jak se domluvíme mezi sebou třeba s přáteli a známými. Že někdo řekne, to bylo super, na to musíte jít. Tak mi se ještě ten večer v hospodě domluvíme, zabukujeme si lístky a jdeme na nějaký představení. Nebo jdeme na ten film do kina. Takový hromadný nějaký akce, který tak vyplynou i z té komunikace s lidma.
- A co třeba za poslední měsíc? Můžete mi říct nějaký koncert, kino, něco konkrétního?
- Minulej měsíc? Tak to bylo na Flédě, „Priessnitz“, „Lesní zvěř“ měla koncert. Pak, co ještě jsme si to dali. „Už jsme doma“, jo měli taky koncert. „Čoko voko“. Pak jsme byli na „Django Festu“, to bylo takový jasný, že tam půjdu. To je asi tak z těch nejposlednějších. Nevím, co ještě tam bylo. Takový spíš současný, nebo místní, český věci. Asi tak.
- Co Vás ovlivňuje při rozhodování, jestli půjdete do divadla, kina nebo na koncert? Když teda do divadla, tak na co půjdete? Někaký kritéria třeba.
- Tak jsou to doporučení přátel určitě. To je jasný. Pak to místo, kde se to odehrává. U těch divadel konkrétně. Asi v Huse by mi bylo jedno na, co půjdu, třeba i v tom HaDi, protože mě to opravdu zajímá. V Mahence, tam by mi to musel někdo dát zadarmo. Tam bych to v životě nezaplátil. To fakt ne. To mě nestojí zato. Šli jsme třeba na „Gazdinu robu“, protože to byla derniéra a ještě jsme ji neviděli. A to bylo fakt dobrý představení, protože to dělal Břet'a Rychlík. Takže to by asi jediný co tam bylo kvalitní a ještě to zrovna dělal někdo jinej. Takže to právě o tom vypovídá. Městské divadlo, to mě absolutně nezajímá. To jsou prostě...to je škvára. Tam jsem byl na něčem a to jsou prostě komerční.
- Na čem jste byl?

- Byl jsem na „Vlasech“, byl jsem na...ale to už je taky dřív. Tam mám taky kamaráda, kterej tam dělá osvětlovače, takže jsem na to napojenej. A on mi říká, že nemá cenu tam chodit. Takže jsem tam byl zadarmo, na některých takových věcech. Co ještě tam bylo...kromě těch „Vlasů“. No všechno se mi tam zdálo takový plytký. Takový nějaký ty muzikály. „Cikáni jdou do nebe“ tam byli. Hm.
- To nevadí, já jsem se ptala jen orientačně.
- Zklamal jsem se tam. Ten trend co tam vidím. I třeba ty blbý plakáty co vidím, mi o tom něco napovídají. To je prostě divadlo, na který nemusím chodit. Je to prostě jinej styl lidí. Tam chodí nějaká vyšší střední vrstva, která se snaží účastnit se společenských událostí, takže to není divadlo pro mě.
- Takže Vy dáváte i na pocity jak se cítíte mezi diváky?
- No rozhodně. Protože to člověk...není to jen jít na představení. Člověk se tam pohybuje předtím, v bufetu, potkat ty lidi. Nějakým způsobem se tam cítit v tom divadle celou dobu. Protože to není jenom o hodině a půl nějakého představení, ale i o tom celým kolem, o přestávce. Jsou to takové věci. Třeba jaká je výstava v tom foyer nebo koho tam člověk může potkat a podobně. A to je právě to Městský a ta Mahenka, to je úplně jinej svět. Bych řekl, než je Husa, Hadi. Chodíval jsem občas i do Marty. To jsem taky loni zanedbával, takže k tomu bych se chtěl vrátit. Nebo to nemá cenu?
- Letos nevím. Nejsem si úplně jistá.
- Nebo to jako cenu. Nebo...?
- Letos mi zatím nepříjde silný ten repertoár. Jsme v půlce sezóny. Dokázal byste nějakým způsobem reflektovat publikum v HaDi, možná lépe v Huse když tam chodíte častěji?
- Já z těch lidí cítím takovou duchovní příbuznost nebo spolčenost. Nebo nevím jak to jakoby popsat. Lidi, co zajímá víc...nevím jak to říct, jaké přídavné jméno k té kultuře přidat. Taková ta poctivá umělecká kultura. Že to není honba za nějakou komerci, za přílišným ekonomickým úspěchem, nějakou skandalizací a podobně. Ale je to prostě...nebojí se podívat na něco náročnějšího, ale zároveň pojata nějak originálně, nově. Což u té Mahenky nebo v Městském úplně postrádám. Jako třeba nějaký nový pohled. Mám pocit, že je to pořád nějaká omílání toho jednoho klišé. A když se tam chce někdo pustit do něčeho nového, vyberou si nějaký téma nebo skandál a je to něco jako „Zlatej drak“. Nebo třeba ten Štaidl s tou...
- „Zaslíbení“.
- To jsem neviděl.
- To buďte rád, že jste to neviděl.
- Tak si myslím, že ti lidi co chodí do Husy a HaDi jsou v těch tématech a tady v té bombastičnosti skromnější, ale zároveň by chtěli to téma do nějaké hloubky. Nebojí se Dostojevského, nebojí se takovýchhle klasiků. A nebojí se, že tomu třeba nebudou rozumět, že je to nějak zasáhne, že to bude náročný nebo že se tam prostě bude něco dít jako velkého. Ne, že se tam bude jen deklamovat, ale že se tam bude křičet, že to bude nějaký prožitek. Což u toho Městského je to taky podaný podle mě, jakoby tak plitce. Ten divák se na to jde podívat jako na muzikál „Drakula“ nebo já nevím, prostě si tak oddechnout. Zatímco v tom HaDi a v té Huse, nebo i právě v té Redutě jsou to zážitky, který s člověkem pohnou. Musí o tom přemýšlet a musí o tom pak mluvit a je to pak náročnější. Ta kategorie lidí, samozřejmě jsou to všechny věkové kategorie, ale určitě je to spřízněnost životním postojem. Já z nich cítím, já nevím, že asi nenadávali na Havla, že nemusí trošku Klause. Já to prostě tak nějak cítím. Moji spříznění spoludiváci, kterým není lhostejno, jakým se Brno udává směrem v souvislosti s kulturou. Kdo je primátor, jak se chová. Přemýšlí víc do hloubky. Zatímco když jde někdo na „Zlatýho draka“, je to senzace. Tak trochu pochybuju, že dokážou vidět věci zatím.

- Vnímáte to třeba generačně ty rozdíly v publiku, v divadlech?
- To snad...já nevím. To snad ani ne. V každé generaci jsou různé typy lidí. Takže stejně tak, jak do Městského může chodit věkově střední vrstva lidí, tak stejně tak určitě chodí do té Husy a do HaDi, ale jsou to lidi, kteří jsou kulturně třeba jinde. Takže stejně tak důchodci. Můžou tradičně chodit babičky do Mahenky, protože to tam mají rády, protože je to ta tradice. A do HaDi by nešly, protože to je pro ně moc...já nevím...moc moderní. To pojetí je pro ně nepochopitelný, že mají raději to provedení té Mahenky a to tradičnější. Ale je spousta starých lidí, kteří naopak je zajímá jakoby...jsou náročnější a půjdou do Husy nebo HaDi, protože je třeba zajímá „Odcházení“ od Havla nebo je zajímá Dostojevský a chtějí to vidět. Jsou to lidi, kteří sledovali ty divadla tady během života a nějakým způsobem se chtějí dál posouvat a vyvíjet. Stejně tak si myslím, že je to u těch mladých. Spoustu lidí zajímá ta alternativa a vyberou si ty malé divadla. Stejně tak je zajímá víc ta současná tvorba a podle toho si vyberou. Nebo vyloženě autorská tvorba někoho z Brna, tak půjdou právě na toho Goldflama nebo na někoho z těch mladých lidí. A stejně můžou být mladí, kteří půjdou raději na něco tradičnějšího něco jednoduššího. Což může být ta „Gazdina roba“ v Mahence nebo „Antonius a Kleopatra“. Myslím si, že se to nedá říct tak generačně. Nebo aspoň já to tak nevnímám, protože ta věková skladba mi přijde ve všech těch divadlech různorodá, bych řekl.
- Naťukl jste téma alternativní a tradiční. Co to pro Vás znamená? Je to pro Vás ve fázi výběru textu nebo je to spíš to provedení divadelní?
- Pro mě je to určitě provedení. No jasně. Protože já si dokážu představit jak lopotně a upoceně by ten Dostojevský vypadal v té Mahence, kdyby to tam dělal ten Plachý nebo takový ty individua. A jak se prostě udělá s tou partou v té Huse. Je to úplně stejné téma, stejná hra a přitom by to vyznělo úplně jinak. To prostě...
- Vy jste z Brna?
- Teď už tady žiju asi 13 let. Ale původně jsem z malé vesničky u Jevíčka.
- A kdo přivedl do divadla?
- Škola, samozřejmě, protože u nás žádné divadla nikdy nebyly. Pořádaly se prostě zájezdy do Olomouce, do Brna, možná do Moravské Třebové to je tam taky blízko. Takže do té doby jsem o divadle neměl moc páru a moc jsem to ani neprožíval. A jak jsem v roce 98 přišel poprvé do Brna na nějakou delší dobu na školu a pak jsem tu zůstal po škole. Tak jsem to tu začal jako objevovat. To jsme ještě chodili do Sedm a půlky, víc do Polárky. Tam jsem taky nebyl strašně dlouho, vůbec nevím, jak se to tam vyvíjí, jak se kdo pohybuje.
- S kým chodíte nejčastěji do divadla dnes?
- Nejčastěji? Asi prostě s kamarády. Mám pár kamarádu, se kterými tu kulturu tak různě obrážíme. Jsou to ty kina, představení, přednášky. Včera jsme zrovna byli v Huse na té přednášce z toho cyklu, co tam mají o té spiritualitě Brna. Takže to jsou i výstavy. Jsme taková parta kamarádů, třeba i z toho Jevíčka nebo ze školy, kteří tak sledujeme co se v Brně děje a snažíme se něco tak navštěvovat.
- Jak na Vás působí propagace? Nebo co na Vás z propagace působí? Sledujete internet? Nebo máte nějakou oblíbenou periodiku? Nebo v televizi, v rádiu nějaký pořad?
- Tištěná média vůbec, televize vůbec a rádio neposlouchám. Takže je to opravdu z většiny jenom internet, kdy si často i necháváme posílat nějaké programy galerií nebo divadel a podobně. Nebo samozřejmě facebook, tam se to často objevuje, pozvánky na nějaký nový hry, nějaká soutěž. Takže to nás upozorní na nějaký představení nebo něco podobného. No a pak je to opravdu ten kontakt, ta komunikace s lidma. Z práce někdo doporučí, ze známých někdo doporučí. A málokdy jsou to třeba plakáty. A vzhledem k tomu, že fakt jako sledujeme jenom určitý tady konkrétní věci, tak to tak jako obsledujeme jednoduše na tom internetu.

Rozhodneme se, že jsme dlouho nebyli v divadle. Takže se kouknem na internet na Husu, na Redutu na HaDi a hned máme jasno, na co třeba chceme jít. Takže asi tak nějak.

- Viděl jste někdy někde plakát HaDi ve městě, a jestli víte kde?
- ...
- Jestli si třeba vzpomenete?
- Kde jako byl? To nevím, no.
- Třeba víte, jaký má teď HaDi vizuální zpracování?
- Právě jsem nad tím teď začal přemýšlet, abych si vzpomněl, kde jsem ho viděl. Samozřejmě u „Švandy“, když tam chodíme na pivo, ale to se nepočítá. To je jasný. Ale teď fakt nevím, jak to vypadá. Jo ono to bývá přece na tom...u České, na Komenského náměstí. U JAMU je ta velká tabule a pak je ještě na Moraváku, že jo, ta tabule. Tak tam si toho všímám nejvíc. To jsou velký písmena a aktualizuje se to. Mě plakáty fakt moc nezajímají, no.
- Člověk trpí tou slepotou plakátovou.
- Přesně. Ale teď si konkrétně vybavuju, že to jsou fakt dobrý věci, jako velký cedule na těch dvou místech. Tak to si vybavuju hodně.
- Stalo se Vám, že jste po zhlédnutí dvou tří špatných představení z toho divadla odešel, v tom smyslu, že jste tam přestal chodit?
- No, to se mi stalo tenkrát s tím Městským. A to jsem tam chodil zadarmo přes toho kamaráda. Já jsem tam viděl tři čtyři věci. Kromě těch „Vlasů“, „Cikáni jdou do nebe“, pak nějaký jakože drama s nějakou tou Antalovou nebo, která to byla. To byla nějaká druhá světová válka nějaký židovský problém, to už přesně nevím, co to bylo. No a to jsem vyloženě ztratil motivaci se o to i zajímat a chodit tam. Tak se jenom občas s tím kamarádem, který tam pracuje, se o tom pobavíme, co jemu se líbí. On mi to většinou teda sepsuje. Říká: „Tak to je pořád stejný, jaký to bylo, takže tam nemusíš chodit, abys zažil něco zajímavýho.“ A když tam třeba chodím kolem nebo vidím...na těch plakátovacích plochách si třeba těch plakátů Městského všímám, protože ty jsou hodně obličejový a jsou vlastně o ničem. Tak si říkám, co mají zase za hru, když tam vidím tu obrovskou tvář té jejich rádoby hvězdy, která to má utáhnout. Tak to si vždycky říkám co tam je za ten repertoár. A mě to asi vůbec nezajímá. V té Mahence ty plakáty taky sleduju. To je na Maliňáku a tam se člověk taky hodně pohybuje. Kolem toho se pohybuju. Tak se dívám co tam zase je a tam mám tu kamarádku, která dělá v rekvizitárně, takže tam taky vím co se děje. Takže tam občas jdeme zadarmo. Tak jsme viděli „Broučky“.
- Co si třeba myslíte, že by Vás tam mohlo nalákat? Teď jste ve fázi, kdy jste ta divadla opustil a rozhodl se, že do nich chodit nebudete. Myslíte si, že je šance, že byste tam začal chodit?
- Jo určitě, já nejsem zas tak uzavřenej vůči tomu. Nebo že bych nato tak zanevřel. Mě to připadá jako ztráta času se tam teďka jakoby nějak chodit. Co by mě tam znovu nalákalo, by bylo to. Třeba v případě Mahenky, že by to nереžiroval ten Plachý, ten jejich dvorní režisér. A že by mi ta kamarádka řekla, že je to něco jinýho, co tam dlouho nebylo, to je bomba, to je zajímavý, tím zpracování, to doporučuju vidět. Tak to by mě tam určitě nalákalo. To jsem věděl celou dobu, že chci vidět tu „Gazdinu robu“, protože jsem věděl, že je to zajímavý. Kolega Mička tam hrál na cimbál. Ne vlastně on je primáš té jejich kapely, ale to je jedno. Prostě tam vystupoval a i zpíval, takže to nás taky zajímalo. Ale ne jenom kvůli tomu. Takže jsou občas takový představení, který mě nalákají a zajímají. Třeba bych tam i chodil, kdybych věděl, že to má cenu. Ale prostě si myslím, že je stále určitý trend. Jak v tom Městském tak v Mahence, že to vybočení může přijít s nějakým tím externistou, jako byl ten Rychlík, že jo. Ale jinak si myslím, že to bude pořád takový...
- A co finance? Jsou pro Vás důležitým kritériem, v dnešní době to asi bude?

- Hm. Jo určitě. Neměl bych asi nato ty divadla vymetat nějak často. To souvisí s tím, co jsem říkal. Je to součást toho mého kulturního života tady v Brně, takže nevymetám něco, ale vybírám si tak nějak na přeskáčku. Prostě si řeknu, teď půjdu na koncert, pak se domluvíme na divadlo a půjdeme na divadlo. Už jsme dlouho nebyli v kině, půjdeme na kino. Takže tak nějak různorodě. Teď jsem si s novým rokem koupil předplatný do Husy i do HaDi na tuto sezónu. A tak jsem si to vlastně prohlížel, co se tam hraje, i stou Redutou. Takže mám předsevzetí vidět, jestli budou dávat Voskovce a Wericha, chci vidět tu „Europeanu“ v té Redutě tady tyhle dvě věci. Pak určitě „Mistra a Markétku“, tak to jsem okamžitě bukoval i mimo jakoby to předplatný, takže to určitě. Kolik je těch na to předplatný HaDi?
- Pět.
- Pět, takže to si vyberu nějaký věci, který mě tam zaujmou. Pak uvidím ty čtyři věci z předplatného v Huse.
- Myslíte si, že jsou ceny těch divadel, těch tří, které nejvíc navštěvujete, adekvátní?
- To já nedokážu posoudit. Každopádně když jsme se o tom bavili, o tom „Mistrovi a Markétce“ v Huse, že to vlastně stojí těch 270, tak nám to přišlo dost. Já to chápu proč to tak je. U té Husy a HaDi je ta finanční podpora důležitá, protože nemají v Brně zrovna na různých ustláno, na rozdíl od těch komerčních scén, fakt vydržovaných primátorem. To jsou bratři v triku primátor, Plachý, Landa a ti vyznavači obsidiánů a „Zlatého draka“. Ti to mají jednodušší v těch financích. I když víme jak to v té Mahence vypadá. Ty různé kauzy. Takže to chápu, že je ta cena nějak nastavená rozumně a že je to nutné. Ale 270 za divadlo mi připadá dost. Kdybych měl chodit častěji, což bych i chtěl, tak nevím, jestli bych to takhle často dával.
- A jak často chodíte do divadla? V průměru za poslední půlrok, kolikrát jste byl v měsíci?
- V průměru si myslím, že jednou měsíčně. Ale chodil bych i dvakrát měsíčně, že by mě to fakt bavilo a zajímalo. Ale to je podle mě nějaká psychologická bariéra, že mi 270 připadá moc. Protože já jsem chodil na ty divadla přes ty známý a byly ty slevy. V té Huse to tak taky bylo, že když neměli vyprodáno, rozeslali email určitému okruhu lidí, že je možný jít levněji na to představení. To jsme využívali hodně. To jsem se i dost zmlsal tenkrát, takže možná, že... a to jsem tenkrát měl míň peněz, než mám teď. Takže si myslím, že když si na to člověk zvykne tak mu to nepřijde tak hrozný. Pro mě je ta psychologická hranice ty dvě stovky. A když už je to těch 270, to už jsou ty tři kila a to už je fakt jako že dost. To už mám pocit, že je jako dost velký vydání.
- Kdyby se ta divadla zdražila, což je jedna z variant, která může nastat. Jaká ta Vaše hranice, říkal jste, že těch tři sta je psychologická. Ale jaká si myslíte, že je ta hranice, že byste do toho divadla přestal chodit, že byste si řekl, že na to nemáte?
- Není to o tom, že bych na to neměl. Ale říkám si, že mám i jiný vydání. Asi ty čtyři sta. Kdybych měl platit víc než čtyři sta, tak bych na to asi nechodil, protože třeba... Kdybych to srovnal s těma dalšíma kulturníma věcmi. Kino to není zas tak hrozný. V tom Artu se to pohybuje za málo. To je stovka nebo kolik to tam je. Ale třeba koncert. Běžnej koncert, třeba české kapely se tady pohybuje kolem tří set, nebo i do tří set. Já nechodím na ty klasický. Ty brněnský jsou samozřejmě levnější. Pak třeba „Monkey Business“ nebo „JAR“. Nebo když jsme byli na „Extázi svaté Terezy“. Tak tam se to pohybuje kolem tří set, maximálně. Dát třeba čtyři stovky za český koncert mě připadá hodně. Protože vím, že třeba na Flédě jsme byli na „Hooverphonic“, pak jsme tam byli na „NOHA“, to se tak pohybovalo kolem těch tří set. Takže to je pro mě taková obecně hranice. Takže když to tak porovnáme. Zahraniční koncert tady na Flédě a divadlo. Tak to pro mě nějak to srovnání tak vyplyne, že by to bylo moc těch čtyři sta za představení,
- Máte pro mě ještě Vy něco, co si myslíte, že je důležitý, aby divadla věděli?

- Hrozně důležitý je to co dělá Husa dobře a to vytváření toho všeho kolem v té budově toho divadla. Nejde jen o samotný divadlo, o představení, ale je to určitej...další nabídka těm lidem. Ať už jsou to čtení, co mají třeba ve sklepní scéně, Je to ten měsíc autorskýho čtení. Jsou to výstavy, co tam mívají fotografií nebo obrazů. Jsou to ty besedy, přednášky. To je to, co tvoří ten vztah toho diváka k tomu místu, k tomu divadlu. Že se tam vrací nejen kvůli divadlu a tomu představení, ale kvůli té právě komunitě. Člověk se tam pak cítí doma, jako mezi svejma. A vrací se tam nejen na to představení, ale i na ty akce. To je důležitý, vytvořit si určitou komunitu těch svých věrných diváku. Protože počítat s tím, že hodně lidí bude chodit na divadlo a zajímat se o to, je asi hodně naivní. V dnešní době je ten příklon k tomu konzumnímu způsobu života, televize, nákupní centra. Prostě to rychlý a ploší užívání si, je jakoby na vzestupu. Takže ty divadla musí hrát na to stálýho diváka. Třeba jakoby vychovávat si ho. Od těch nejmladších, kterým nabízet levný studentský, nabízet jim představení klidně pro určitý kategorie třeba levně. Ten kontakt diváka s těma hercema. To znamená nedělat představení jakoby divadelní a udělat...což je tak úžasný v HaDi i v Huse, udělat nějaký recitály, koncerty těch herců. Prostě vytvořit ten bližší vztah. Což taky v té Mahence nefunguje, v Městským taky ne. Tam si hrají, že jsou ty hvězdy z těch divadel. Husa a HaDi ti herci jsou obyčejnější. Ten kontakt tam probíhá víc mezi umělcema a divákama. To si myslím, že je důležitý v té dnešní odcizené době atd., vytvářet ten pocit spřízněnosti.

- bydlí na ulici Merhautova, Černá pole